

**PUHE YLEISVENÄLÄISEN TPKK:n
IX VAALIKAUDEN IV KOKOUKSESSA
LOKAKUUN 31 pnä 1922 ¹¹⁷**

(Myrskyisiä, kauan kestäviä suosionosoituksia. Kaikki nousevat seisomaan.) Toverit! Sallikaa minun rajoittua vain muutamiin tervehdyssanoihin. Ensinnäkin on tietysti esitettävä tervehdyksemme Punaiselle Armeijalle, joka osoitti äskettäin jälleen uljuut-taan valtaamalla Vladivostokin ja puhdistamalla Neuvosto-Venäjäan kuuluvista tasavalloista viimeisen tasavallan koko alueen. Olen varma, että ilmaisen yleisen mielipiteem-me sanoessani, että me kaikki täällä olemme tervehdimme tätä Punaisen Armeijan uutta urotekoa ja samalla myös sitä, että sodan loppua kohti on otettu kaiketi kyllin ratkai-seva askel: valkokaartilaiden viimeiset voimat on heitetty mereen. (Suosionosoituksia.) Luullakseni Punainen Armeija on vapauttanut meidät pitkäksi aikaa kaikesta sellaisesta, että valkokaartilaiset hyökkäisivät mahdollisesti toistamiseen Venäjän tai minkä tahansa muun tasavallan kimppuun, joka on suoranaisessa tai välillisessä, kiinteässä tai enemmän tai vähemmän kaukaisessa yhteydessä meihin.

Samalla meidän on kuitenkin sanottava, ettemme alkaisi heti kerskailla liiaksi, että Punaisen Armeijan uroteon ja sen voiman lisäksi tähän ovat vaikuttaneet myös kansain-välinen tilanne ja diplomatiamme.

Oli aika, jolloin Japani ja Amerikan Yhdysvallat alle- kirjoittivat sopimuksia Koltshakin tukemisesta. Tuo aika on jo niin kaukaista menneisyyttä, että useat meistä lienevät unohtaneet sen tykkänään. Mutta sellainen aika oli. Ja jos kerran olemme saaneet aikaan, ettei sellainen sopimus ole enää mahdollinen, että kaikesta sotilaallisesta voimastaan

huolimatta japanilaiset ovat ilmoittaneet lähtevänsä pois ja täyttäneet tämän lupauksensa, niin se on tietysti diplomatiammekin ansiota. Lähitulevaisuudessa diplomaattimme joutuvat osoittamaan vielä kerran taitonsa erittäin tärkeässä, meitä välittömästi kiinnostavassa asiassa, Lähi-idän konferenssissa, jonka Englanti kutsuu koolle marraskuun 13 päiväksi Lausanneen. Olen varma, etteivät diplomaattimme sielläkään nolaa itseään ja että pystymme sielläkin puolustamaan VSFNT:n sekä kaikkien muidenkin liittotasavaltojen etuja; teemme joka tapauksessa sen, että avoamme joukkojen silmät näkemään selvästi, missä on vika, mikä on esteenä, missä määrin se on meidän täysin laillisten toivomuksiemme ja pyrkimystemme vastuksena, eikä vain meidän, vaan myös kaikkien niiden valtioiden, jotka ovat kiinnostuneita salmia koskevasta kysymyksestä.

Ulkopolitiikan suhteen rajoitunkin näihin lyhykäisiin huomautuksiin ja siirryn nyt tarkastelemaan työasioitanne.

Mielestäni tässä suhteessa meillä on varsin huomattavia saavutuksia, vaikkakin ensi silmäykseltä nämä aikaansaannokset ovat näyttäneet tai näyttävät ehkä jonkun mielestä vähemmän tärkeiltä. Ottakaamme ensimmäinen lakikokoelma, työlakikokoelma, jonka te olette jo hyväksyneet. Onhan se Neuvostovallan valtava aikaansaannos, että aikana, jolloin kaikissa maissa hyökkäillään työväenluokkaa vastaan, meillä vahvistetaan lakikokoelma, joka laskee vankan perustan työlainsäädännölle, säätää esimerkiksi 8-tuntisen työpäivän. Tämän lakikokoelman suhteen olisi tosin ehkä voinut esittää joitakin suurempia toivomuksia. Tällaisten toivomusten esittäminen ei olisi kuitenkaan mielestäni paikallaan.

On otettava huomioon, että verrattuna kaikkiin muihin valtioihin, joissa on parhaillaan käynnissä vimmatu kapitalistien kilpataistelu, joissa on miljoonia ja kymmeniä miljoonia työttömiä, joissa kapitalistit perustavat omin voimin mahtavia kapitalistisia liittoja, järjestävät hyökkäyksiä työväenluokkaa vastaan,— niihin verrattuna me olemme sivistymättömmimpiä, tuotantovoimamme ovat vähimmin kehittyneitä, työntekotaitomme on heikoin. Se saattaa olla erittäin epämiellyttävää, että joudumme tunnustamaan tämän. Mutta mielestäni nimenomaan siksi, että emme peittele näitä asioita korulauseilla emmekä sovinnaisilla huudahduksilla, vaan tunnustamme ne suo-

raan, nimenomaan siksi, että olemme tietoisia kaikesta tästä emmekä pelkää sanoa puhujalavalta, että asian korjaamiseen on meillä asetettu enemmän voimia kuin missään muussa valtiossa, me saavutammekin muut valtiot sellaista vauhtia, jollaisesta ne eivät ole edes haaveilleet.

Tietysti tämä ei ole mielikuvituksen nopeaa vauhtia, meidän on tietenkin tehtävä useita vuosia mitä sisukkaimmin työtä päästäksemme siihen. Käden käänteessä ei tietenkään saada mitään aikaan. Olemme olleet olemassa jo viisi vuotta ja nähneet, miten nopeasti yhteiskunnalliset suhteet muuttuvat. Olemme oppineet ottamaan ajasta vaarin. Ja meidän pitää tehdä samoin edelleenkin. Meillä ei kukaan usko, että muutokset, mitkä tahansa, voisivat tapahtua mielikuvituksen nopeaa vauhtia, mutta sen sijaan me uskomme, että vauhti voi todellakin olla nopeaa verrattuna mihin historian kehityksen kauteen tahansa, kun liikkeen johdossa on todella vallankumouksellinen puolue, ja sellaisen vauhdin me saavutamme hinnalla millä hyvänsä.

Edelleen muutama sana agraarilaista, jonka olette vahvistaneet. Te tiedätte, että tässä suhteessa meillä heti kuuluisan vuoden 1917 lokakuun 25 päivän jälkeen säädettiin dekreetti maasta¹¹⁸, joka oli teknillisesti ja ehkä juridisestikin varsin epätäydellinen, mutta joka erotukseksi kaikista muista laeista kuitenkin antoi kaiken sen olennaisen, mikä oli kerrassaan välttämätöntä talonpojalle ja mahdollisti talonpojan ja työläisen liiton. Ja siitä lähtien, niin vaikeaa kuin elämämme onkin ollut näinä viitenä yhtämittaisten sotien vuosina, olemme jatkuvasti pitäneet huolta talonpojan maantaruksen tyydyttämisestä parhaalla mahdollisella tavalla. Ja mikäli tämäkin laki, jonka nyt olette vahvistaneet, osoittautuu kaipaavan jossakin suhteessa korjauksia, tulemme vastaan panematta hyväksymään uudet korjaukset ja parannukset samoin kuin te hyväksyitte vastikään Rikoslakiimme tehdyt korjaukset ja parannukset. Kysymys maasta, väestön valtaenemmistön — talonpoikaisväestön — elinolojen järjestämisestä on meistä perustavaa laatua oleva kysymys. Tässä suhteessa olemme jo saaneet aikaan sen, että Venäjän talonpoika tietää, ettei meillä korkein lainsäädäntöelimemme milloinkaan jarruta mitään vanhoja lakeja koskevaa muutosehdotusta, vaan tukee sitä ja suhtautuu siihen mitä suopeimmin.

Käsiteltävinänne ovat lisäksi olleet myös sellaiset kysymykset kuin siviililaki ja yleinen oikeusjärjestys. Poliitikassamme, jota olemme määrätietoisesti harjoittaneet ja jonka suhteen meillä ei voi olla horjumista, nämä kysymykset ovat laajoille väestöjoukoille mitä tärkeimpiä. Olemme tässäkin yrittäneet erottaa toisistaan sen, mikä on oikeutettua nykyiseen taloudelliseen kiertoon liittyvien jokaisen kansalaisen tarpeiden tyydyttämistä ja sen, mikä on uuden talouspolitiikan väärinkäyttämistä, mikä kaikissa muissa valtioissa on lainmukaista ja mitä me emme tahdo laillistaa. Tulevaisuus osoittaa miten onnistuneita ovat ne korjaukset, jotka olemme varta vasten tässä tarkoituksessa tehneet ja hyväksyneet. Emme missään tapauksessa sido käsiämme tässä suhteessa. Jos elämän kulussa havaitaan väärinkäytöksiä, jotka ovat jääneet meiltä ennen huomauttamatta, teemme heti tarpeelliset muutokset. Tähän nähden te kaikki tietenkin tiedätte mainiosti, että niin nopeaa lakien säätämistä kuin on meillä ei valitettavasti tunneta muissa valtioissa. Sittenpäähän nähdään, pakottaako lähitulevaisuus nekin huolehtimaan siitä, että saavuttaisivat edes lähimain Neuvosto-Venäjän tässä suhteessa.

Edelleen on tarkasteltava kysymystä, joka on yhtä tärkeä kuin edelliset ja jonka te olette ratkaisseet täällä niin ikään lopullisesti. Tarkoitin paikallisten Neuvostojen edustajakokouksia ja kuvernementtien toimeenpanevia komiteoita. Tämä on sellainen kysymys, jonka ratkaiseminen on tähän asti, siis kaikkien entisten lainsäädäntöjärjestelmien ja kaikkien entisten perustuslakien aikana, pahasti viivästynyt. Sitä ei ole pidetty tärkeänä. On näyttänyt siltä, että paikkakunnilla saa jäädä vanhakin voimaan. Me ajatellaan päinvastoin. Olemme vakuuttuneita, että vallankumouksemme on saavuttanut todellista menestystä juuri siksi, että olemme aina kiinnittäneet suurinta huomiota nimenomaan paikallisiin elimiin, paikkakuntien kokemukseen. Kun lokakuussa 1917 vallankumous saavutti heti niin suurta menestystä, että vuoden 1918 kevääseen mennessä sota näytti meistä olevan jo lopussa, niin todellisuudessa se vasta alkoi ja alkoikin pahimmassa kansalaissodan muodossa; todellisuudessa saksalaisten kanssa solmittu rauha merkitsi sitä, että nämä saksalaiset tukivat kansalaissodan pahimpia aineksia; todellisuudessa silloinen saksalaisten kanssa solmittu rauha, joka syksyyn mennessä

rikkoutui, merkitsi sitä, että näitä aineksia tukivat usein myös liittovallat, jotka syyttivät meitä siitä, että solmimme rauhan saksalaisten kanssa. Ja kun sanon, että vallankumous teki niin nopeasti — muutamassa kuukaudessa, jopa muutamassa viikossa — tehtävänsä, niin näin tapahtui siksi, että luotimme täysin paikallisiin aineksiin, annoimme niille rajattoman toimintavapauden ja odotimme juuri niiltä sitä innokkuutta, joka teki vallankumouksemme voitettamattomaksi ja vauhdikkaaksi. Tiedän, että siitä lähtien paikalliselimissä on tapahtunut varsin monia, niin sanoakseni, mullistuksia. Paikalliselinten ja keskuselinten välinen suhde on askarruttanut meitä suuresti, enkä mene lainkaan sanomaan, että olemme ratkaisseet tämän tehtävän aina ihanteellisesti: nykyisen sivistystasomme vallitessa meidän on turha haaveilla ihanteellisesta ratkaisusta. Mutta voimme rohkeasti sanoa, että meillä tämä tehtävä on ratkaistu vilpittömämmin, totuudellisemmin ja varmemmin kuin missään muussa valtiossa.

Lopuksi kajoan vielä ainoastaan yhteen kysymykseen, joka minua kiinnostaa erikoisesti ja jonka luulisin kiinnostavan myös kaikkia teitä, vaikkei sitä muodollisesti olekaan työjärjestyksessänne eikä käsiteltävien kysymysten joukossa. Tarkoitin valtiokoneistoamme, kysymystä, joka on vanha, mutta aina yhtä uusi.

Vuoden 1918 elokuussa suoritettiin Moskovan virastojen henkilökunnan laskenta. Tulokseksi saatiin 231.000 Moskovan valtionlaitoksissa ja neuvostovirastoissa työskentelevää toimihenkilöä, luku, johon kuuluvat sekä keskusvirastojen että Moskovan kaupungin paikalliselinten toimihenkilöt. Hiljattain, lokakuussa 1922 suoritettiin uusi laskenta siinä uskossa, että supistettuamme liian suureksi paisunutta koneistoamme sen täytyy olla jo varmasti pienempi. Tulokseksi saatiin 243.000 henkeä. Siinä kaikkien supistusten lopputulos. Tämä asia vaatii vielä suurta tutkimus- ja vertailutyötä. Silloin, vuonna 1918, kun niin sanoakseni uudistusten ensi vimmassa panimme toimeen tällaisen laskennan, emme yksinkertaisesti pystyneet saamaan sen tuloksista irti juuri mitään hyödyllistä. Emme joutaneet. Kansalaisista vei kaiken aikamme. Toivottavasti se saadaan nyt tehdyksi. Olemme varmoja, että saamme paremmaksi koneistomme, jossa on hyvin paljon puutteellisuuksia, joka on paisunut runsaasti kaksi kertaa

suuremmaksi, kuin on tarpeen ja joka hyvin usein toimii vahingoksemme eikä hyväksemme — tätä totuutta meidän ei pidä pelätä lausua julki tasavaltamme korkeimman lainsäädäntölaitoksenkaan puhujalavalta. Sen parantaminen vaatii runsaasti työtä ja taitoa. Meillä on alettu tehdä erittäin vakavasti työtä sen kysymyksen ratkaisemiseksi, nimenomaan millaista tulee tämän parantamisen olla, mutta toistaiseksi se on vasta alkua — erinäisiä kirjoituksia, erinäisiä paikkakunnilla tehtyjä tutkimuksia. Jos me kaikki lähdemme täältä ja päätämme omistaa tälle kysymykselle enemmän huomiota kuin on tavallisesti omistettu, päätämme käyttää vähemmän aikaa hyödyttömään touhuiluun — käytämmehän siihen yleensä äärettömän paljon aikaa — ja jos alamme todella tutkia koneistoamme ja tehdä monia vuosia työtä sen parantamiseksi, niin se on oleva suuri saavutus, se onkin turvaava menestyksemme. Meillä pitää olla miehuutta sanoa, että olemme luoneet koneistoamme alkuvoimaisesti. Parhaimmat työläiset lähitivät ja kävivät käsiksi vaikeimpiin tehtäviin niin sotilaskuin siviilialallakin, kävivät usein käsiksi väärällä tavalla, mutta osasivat korjata virheensä ja tehdä työtä. Se suhde, että näitä miehuullisia miehiä on ehkä muutamia kymmeniä, mutta niitä, jotka istuvat ja sabotoivat tai puolittain sabotoivat sotkeutuen asiapaperiensa paljouteen on satoja, tämä suhde on tuon tuostakin hukuttanut oikean asiamme äärettömään paperimereen. Meidän on tutkittava mahdollisimman perusteellisesti tämä kysymys, jota emme ole voineet tähän mennessä tutkia. Siihen kuuluu monia vuosia, meidän on opiskeltava monia vuosia, sillä työläistemme sivistystaso on alhainen, työläisten on vaikea käydä käsiksi aivan uuteen tehtävään, tuotantoon, — mutta kuitenkin voimme luottaa vain työläisiin heidän vilpittömyyteensä ja innostukseensa. Kuluu vuosia ennen kuin saamme parannetuksi valtiokoneistomme ja kohotetuksi sen — ei erinäisten henkilöiden, vaan koko koneiston mielessä — sivistyksen korkeimmille asteille. Olen varma, että omistettuamme vastaisuudessa voimamme tälle työlle me saavutamme välttämättä ja kiertämättä mitä parhaimmat tulokset. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

„Pravda“ № 247,
marraskuun 1 p:nä 1922

Julkaistaan „Pravda“ lehdessä
tekstistä, joka on tarkistettu
pikakirjoituspöytäkirjan mukaan